

ԱՄՓՈՓՈՒՄ

Ամփոփելով աշխատանքը, համառոտակի նշնք այն հիմնական գծերը, որոնք բացահայտվեցին վերը: Հաշվի առնելով այն, որ տեխնոլոգիական գործնթացներն արհեստների զարգացման ընթացքում ունեն սոսկ կենցաղային պահանջմունքների բավարարման նշանակություն, որ բնական այնպիսի տարրեր, ինչպես երկաթը, կրակը, ջուրը, անհրաժեշտ էին աշխատանքային շղթայում, չի կարելի անտեսել դրանց հետ կապված այն բագում փաստերը, որոնք գալիս են ապացուցելու մեջօրյա մտածողության համար անսովոր մի երևույթ, որ հնամենի ժամանակներում արհեստները բնության հետ միաձույլ ապրելու մարդու նախնական բազում դրսերումներից էին: Հարցին այս առումով մոտենալու դեպքում, արհեստների մասին մեր այսօրվա պատկերացումները կտրուկ շրջկում են: Նկատելի է դառնում տիեզերական ներդաշնակության գաղափարը, որն ընկած է հնամենի արհեստների միստիկ-մոգական գործառույթի հիմքում: Մտածողության այս համալիրում բնական տարրերի նկատմամբ նյութականացված մերօրյա պատկերացումները, որոնց շնորհիվ դրանք մեզ հանար գուտ կիրառական նշանակության և ֆիզիկական ներգործության գործառույթ ունեն, հանդես են գալիս որպես ոգեղեն երևույթներ և նման պահանջներ բավարարելու միջոցներ: Սա էլ հնարավորություն է տալիս պարզ պատկերացում կազմել և հասկանալ այն փաստը, որ հնագույն երկար առարկաները մինչ երկարի դարը, երկար ժամանակ՝ մոտ երեք հազարամյակ, ունեցել են գուտ ծիսական նշանակություն: Իսկ ծիսական իմաստավորմամբ, ոգեղեն առարկաների պատրաստման գործնթացն անպայման պետք է նույնպես ծիսական իմաստ ունենար: Հակառակ դեպքում այդ ծիսական առաջնական չէին կազող ունենալ այն ուժը, որպեսզի ծառայեն իշենց նպատակներին: Տեխնոլոգիական գործնթացների խորհրդանշանային իմաստավոր-

ման բացահայտումն օգնում է հասկանալու նաև դարբնի և նրա գործիքների խորհրդանշանային իմաստը: Դարդինը մեր աչքում դառնում է ոչ միայն սովորական իրեր պատրաստող վարպետ, այլ հանդես է գալիս մի շարք երկնային, գերբնական հատկանիշներով օժտված էակի դերում, դրսերելով միաժամանակ ամպրոպմարտիկի արարաչագործի գործառույթներ: Այս առումով հասկանալի է դառնում նաև նրա գործիքներին վերագրվող անսովոր իմաստավորումը: Նրա մուրճը իմաստավորվում է կայծակնային և ֆալոսային նշանակությամբ, իսկ գնդանը ստանում է *Տիեզերական ծառի* կերպ՝ աշխարհի կենտրոն, որտեղ բախվում են չար ու բարի ուժերը, գոհվում երկվորյակները և, վեցազես, այդտեղ է իրագործվում արարչությունը:

Մարդկային մտածողության մեջ կատարված փոփոխությունը, ոը հոգեբանների վկայությամբ բնությունից մարդու առանձնանալու հետևանքն էր, փոխում է նաև մարդու վերաբերմունքը բնության նկատմամբ: Ահա այս շրջանում տեխնոլոգիական գործնթացները ստանում են գործնական, կենցաղային գործառույթներ և նախնական տեխնոլոգիայի տիեզերաբանական իմաստավորումը բաժանվում է դրանից, դառնալով տեխնոլոգիական գործնթացն ուղեկցող ծիսա-սովորությային երևույթ: Այդ բաժանումը ժամանակի ընթացքում, այնպիսի կտրվածություն է ստանում, որ աննկատ է դառնում տեխնոլոգիայի և ծեսի միջև եղած նախնական կապը: Ուստի և մեզ համար անընդունելի է ծիսա-սովորությային երևույթը դիտելը: Մեր այսօրվա էմայիրիկ գիտական մոտեցմանը, ծիսական երևույթը ռացիոնալ կիամարթեց, եթե դրա արդյունքում ստեղծվեր գոնե մեկ գութանի խովի կամ մանգաղ: Բայց այն, որ այդ նույն ծեսը կարող էր մարդու հոգեբանության մեջ նշանակության,

անվտահության պրոբլեմի լուծման ռացիոնալ դեր կատարել, որի արդյունքում հոգեբանութեան առողջ մարդը կաշխատեր ավելի բարձր արտադրողականությամբ, հաճարվում է իռացիոնալ:

Տեխնոլոգիան ուղեկցող ծիսա-սովորութային երևույթների ծագումը հանգեցրեց վերջիններիս կողմից տեխնոլոգիայի խորհրդանշային թեմատիկայի մասնաւումնը, կապված բնության հետ պայքարելիս մարդկանց այս կամ այն հիմնախնդիրը լուծելու հետ:

Եվ, վերջապես, դրանում խորհրդանշաները, դրանց թեմատիկան կապված են հենց իր մարդու հոգեբանության մեջ եղած գաղտնիքների հետ և այդ ամբողջ բարդ համակարգը, որը հանդիպեց մեզ վերը, ենթագիտակցորեն կոչված են լուծելու մարդու ներքին, հոգեբանական պրոբլեմները:

Անդրադառնալով արդեն ծիսակարգում ունեցած դարբնի տեղին ու դերին, կարելի է ասել, որ նախ, դարբինն իր հաստատում տեղն ուներ համայնքի թե առօրյա և թե սրբազն կյանքում, երկուսում էլ հանդես գալով կենտրոնական դեմքերի շարքում: Նոյն ննան դիրքը պայմանավորված էր տնտեսական կյանքում ունեցած ազդեցիկությամբ և ծիսական առումով մյուս համայնիկների նկատմամբ առանձնահատուկ դերով:

Դա արտահայտվում էր նաև համայնքի տարածական կառույցում դարբնոցի կենտրոնական տեղադրվածությամբ: Դարբնոցն ուներ գյուղի կենտրոնին բնորոշ համակարգի հատկանիշներ՝ կիբառական-տնտեսական և սրբազն-ծիսական առումներով: Տարածական կենտրոն-ոչ կենտրոն սկզբունքով է կառուցված նաև դարբնոցի ներքին տարածքը: Նշված սկզբունքի հիման վրա դարբնոցի ներքին տարածքի կազմակերպման գործում կարևոր դեր էին կատարում նաև վերև-ներքե, աջ-ձախ, ներս-դուրս տարածական հակադրամիասնությունները:

Դարբինը համայնքի ծիսակարգում մասնակցում էր թե տոնացուցային և թե ծայրահեղ վոճակների կարգավորման հետ կապված ծեսերին: Տոնացուցային ծիսակարգում դարբնի մասնակցությունը կապված էր տիեզերական ունականոն կարգի նորոգման, ժամանակային ու տարածական կարգը պահպանելու հետ: Ծիսական կյանքում դարբնի

այդ դերը պայմանավորված էր նրա կերպարին բնորոշ հետևյալ գործառույթներով. *ա)* ամպրոպամարտիկ կամ նրա օգնական, *բ)* արարիչ (արարչագործ վարպետ): Դարբնոցային ծեսերին բնորոշ հիմնական ծիսա-առասպելական թեման վիշապամարտն էր, որը տեղի էր ունենում *Տիեզերական ծառի ծիսական խորհրդանշից* դարբնոցի սրբազն կենտրոն զնդանի վոա: Տարբեր ծեսերում գործում են այդ թեմայի մի շարք տարբերակներ: Այսպես «*ուրբաթարուրմերի* պատրաստման ծեսում» դրանորվում են դարբին-արև-վիշապ, դարբին-աղջիկ-վիշապ թեմաները: Արտակազդի շրայման ծեսում նորից կարելի է հանդիպել դարբին-արև-վիշապ թեմային: Ռսական անձնեաբեր ծեսում առկա է դարբին-աղջյուր-վիշապ թեման: Մյուս երկու «*Յուղայի աջք հանելու*» և բուժական արարողության ծեսերում ամպրոպամարտիկ-վիշապ հակադրությունում դարբինը հանդես է գալիս մաքրագործողի գործառույթով:

Կերծին գլխում քննության առնելով դարբնոցային ատրիբուտների արտահայտությունը երազային խորհրդանշներում և լեզվական նշաններում, ցույց են տրվում դրանց ենթատեքստային ընդհանրությունները: Դա հետապնդում է այդ միջոցով ավելի հիմնավորելու դարբնոցային մշակույթի երնիկ բնույթը և արմատները:

Այսպիսով, հենվելով ծիսաառասպելական և լեզվական տվյալների վոա, կարելի է ենթադրել, որ դարբնոցային մշակույթին հայերը հավանաբար կարող էին ծանոթացած լինել երկարի մշակույթի յուրացման ամենավաղ փուլում, հեղեփողական ընդհանրության տարանջատման նախնական փուլերից մեկում, ոչ ուշ երկորդ հազարամյակի կեսերը: